

ærede Minister søgte at undskylde Administrationen ved at fremhæve, at det havde været saa længe, inden Kommunerne bleve enige om det betingede Tilskud. Jeg skal ikke stærkt modsige den ærede Minister paa dette Punkt, ihvorvel jeg dog maa bemærke, at de tekniske Forarbejder vare noget langtrukne. Min væsentligste Anke var, at Stationsbygningerne vare udbudte saa sent, at det alene kunde være Grunden til, at Banens Aabning ikke kunde foretages til den bestemte Tid. Jeg mener nu rigtignok, at denne Anke er fuldstændig berettiget, jeg ser ikke, hvilken Grund der skulde være til, at Stationerne først bleve udliciterede ca. 1 Aar efter, at den sidste Linie var bortliciteret. Dette er en Gaade for os Lægfolk; at det at gøre Overslag over nogle smaa Stationsbygninger skulde medføre saa meget Arbejde for Anlægs-kontoret, at der skulde gaa saa lang Tid dermed, kunde vi ikke forstaa. Den ærede Minister sagde, at Grunden til Forsinkelsen var, at der var sket Skred paa den sidste Linie; men der maa jeg gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at der intet Skred er sket paa den sidst anlagte Linie. Det Skred, der er foregaaet, er sket paa den første Linie, mellem Slagelse og Høng, paa hvilken Jordarbejderne vare færdige sidste Efteraar. Jeg tror derfor, at jeg var rigtig underrettet i saa Henseende. Den ærede Minister udtalte, at under saadanne Forhold var det vanskeligt at aabne Banen. Jeg kan godt forstaa, at Jærnbanebestyrelsen kan være ængstelig for at aabne en Bane. Ja, hvis denne Bane havde været færdig, og Ministeren saa havde sagt, at paa Grund af Aarstiden, dårligt Vejr o. s. v. vilde man ikke tage Ansvarret paa sig med at aabne den nu, saa tror jeg, at alle vilde have bøjet sig herfor; men her er Banen slet ikke fuldført, og derfor er det ikke muligt at aabne den, og saa har det Argument naturligvis ingen Betydning. Saa kommer jeg til det meget omtalte Spørgsmaal om Dagmulkter. Jeg har længe haft Formodning om, at Administrationen vilde være for eftergivende paa dette Punkt. Da $\frac{2}{3}$ af Tidsfristen var udløben, var der, saa at sige, slet ikke begyndt. man maatte da uvilkaarlig opkaste det Spørgsmaal: Hvorfor begynder man ikke? Det er da umuligt, at man kan blive færdig. Den ærede Minister mente at kunne gøre mig en glædelig Overraskelse ved at meddele, at der virkelig var ansat en saadan Dagmulk; men jeg maa sige, at denne Glæde dog kun varede en stakket Stund. Jeg fik

nemlig det bestemte Indtryk af Ministerens Udtalelse, at denne Dagmulk ikke vilde blive overholdt. Den ærede Minister udtalte, at der var fastsat en Dagmulk, og at Mulkbestemmelsen vilde blive overholdt, for saa vidt der var udvist Forsømmelighed fra Entreprenørernes Side, men at det havde vist sig vanskeligt at tilvejebringe det nødvendige Materiale af Sten. Jeg kan dog ikke tro, at der er saa fattigt i vort Land, at der ikke er Materiale til 5—6 Holdepladser, der i alt ere anslaaede til 177,000 Kr. Samtidig er der dog Materialier nok til det kjøbenhavnske Raadhus, hvor der bygges for Millioner Kroner om Aaret. Jeg tror derfor ikke, at denne Paastand har meget paa sig. Hvad for Resten ellers Dagmulkterne angaar, maa jeg sige, at det nu er mig ligegyldigt, om de blive overholdte; thi netop denne Forudsætning og Forventning, som Entreprenørerne have levet i, om, at Dagmulkterne ikke vilde blive overholdte, har bidraget til, at Banen ikke har kunnet aabnes for Driften, og det er allerede nok. Paa den anden Side tror jeg, at den ærede Jærnbanebestyrelse havde været berettiget til at fastholde disse Dagmulkter, og det vilde have haft til Følge, at Banen var bleven aabnet i rette Tid. Den Begunstigelse, som disse Entreprenører have faaet fra Statskassens Side, er sket paa mange Menneskers Bekostning. Jeg fastholder derfor min Paastand fra før om, at Grunden til at Slagelse—Værslø-Banens Aabning maa udsættes en Tid, maa søges i, at Stationerne ere udbudte saa sent, og i, at Entreprenørerne have kunnet lade være med at bygge dem færdige i rette Tid. Det er de virkelige Grunde, der have fastnet sig i den med Rette utilfredse Befolknings Bevidsthed, og jeg tror ikke, det skal lykkes den ærede Minister eller Administrationen at bortforklare dem. ¶

Bønløkke: Jeg kommer tilbage til mit lille Stoppefyrr. Det er jo en bekendt Sag, at Marineministeren er overmaade velvillig at forhandle med. Da jeg i Fjor fremkom med et lille Ændringsforslag om Oprettelse af det nævnte Fyrr, var han jo saa velvillig at sige, at naar jeg vilde tage mit Forslag tilbage, vilde han overveje Sagen. Denne Overvejelse er nu sket, og Resultatet er blevet, at Marineministeren intet har imod denne lille Bevilling, ja, endogsaa er gaaet saa vidt, at han siger: „Det er jo et lille Beløb — ja, ikke just saa lille, som det ærede Medlem mener,